

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΟΙΗΜΑ ΣΟΛΟΜΟΥ.

Κοινοῦτο τῶν Ἱατρῶν.

Τέλος πάντων ἦλθε ἡ ὥρα
ὅπ' ἐσπάρθηκε εἰς τὴν χώρα
Πῶς πεθαίνει τανυφίδι
τοῦ Δοτώρου τοῦ Ῥοῖδη
Καὶ ὁ Δοτώρος δὲν ἀργεῖ
ὁμπονῶρα τὴν αὐγή
Τὸ μπαστούνι του νὰ βάλῃ
κάτου εἰς τὴν ἀμασχάλη
Καὶ κοινοῦντας τὸ κεφάλι
καὶ τὰ φρύδια . . . εὐθὺς ἀρπάζει
Τὸ καπέλο καὶ φωνάζει
ὁ νόμ. βόλτο ποῦ ἀσπετιάρ
Θε νὰ ἰδῶ κύσαξέ στο ἀφάρ·
δύω, τρεῖς, τέσσερες, πέντε, ἕξη,
ὁμπονῶρα καὶ νὰ βρόξῃ;
κοῦζι ποῦ μωρή κοπέλλα
νὰ μοῦ φέρῃς τὴν ὁμπρέλλα·
εἶναι ἱγκόμοδο πολὺ
Γιὰ τὸ χέρι νὰ κρατῇ
τὴν ὁμπρέλλα, μὰ θὰ πῇς
θέλεις κάλλιο νὰ βραχῇς;
Νιάνκα ἐτοῦτο δὲν μοῦ μπαίνει
κ' ἐτῆ λέωντας κατεβαίνει
κλῆπαντέχνει ἕτι βγαίνει
ἕνα του σκολιταρούδι.
Μωρὲ σύσει 'να λουλούδι,
καὶ γὼ γείνηκα κουκούδι.
Δὲν τὰ λέω τὰ περισσότερα
μὰ τῶ κ' ἰνφόντο εἶμαι χειρότερα
Πόσα βάσανα, χιλιάδες.
τρεμουλιὸς θέριμη, σοχάδες.
Βέτι κάρο πῶς εὐτύχησα.
Μὰ τῶ κάνω ὄνι στροπόζιτο.
Βόστρα Μάντρε, τί μου κάνει,
μὲ τὸν μπάρμπα πῶς τὰ βγάνει
Πόνο ὅπ' ὄχω νὰ τὴν ἰδῶ,
μωρὲ ἃ δὲν ἔχω καιρό·
ἔχω ἐκεῖνο τ' ἀνιφίδι
θέλει λέει, Μὰ, τὸ Ῥοῖδη
Καλὲ ποιὸς τὸν ἀποκοίμισε;
ὦ ναὶ καὶ θέλει μὲ ἀπεθόμησε.
Πέτζι ποῦρ πῶς τόμου ἀδειάσω
θάρθω ἐκεῖ νὰ ὀλιμεργιάσω
Καὶ νὰ βράσῃ ἕνα κοτόπουλο
καὶ νὰ ψήσῃ ἕνα γαλλόπουλο·
Ἄγκαλάμου πίσταφέ μου
δὲν ἔχω ὀρεξί ποτέ μου
Με χορταίνει ἡ μυρωδιά
μὰ σὰς κάνω συντροφία·
Κ' ἔπειτα ἀπὸ τὸ γιᾶμα
ἀπὸ τὸ ἴδιον μου τὸ στόμα
θε νὰ κούσῃς γιὰ νὰ κλαῖς
οὐλαὶ μου τῆς συμφορᾶς·
Ἄγκαλά μου μισοζῶρει
ὁσιὸρ πάρες κάποια μέρη
Μὰ οὐλαὶ οὐλαὶ θε τῆς πῶ
καὶ θενά τῆς ξαναπῶ·

Δὲν μπορῶ νὰ τῆ ἀπομάνω
δὲν μπορῶ θὰ ξεθυμάνω
Νὰ τῆοὶ ἀκούσῃ ἡ σιόρα μάρε·
εἶναι γράδιντα μὲ πάρε
Ἄς γεννήσῃ ἀλλὰ μπονώρα
ρίσπειτὰμ πλεη σινιόρα
εἶναι ἀρχόντισσα γρατζιῶζα
εἶναι πῶς; καὶ γγενερώζα
βέρα ντάμα . . . Τί γελάς;
νὰ μοῦ τὴν ἐπροσκυνᾷς
Ὅχι δὲν εἶναι Τουλούπα
κάρο πέτζη τὰ ὅσα σουπα
Νὰ τῆς πῇς τῆς σόρα μάρε,
μὰ νὰ μὴν ᾔῃναι ὁ σιὸρ πάρες.
Νὰ μοῦ σταίλῃ ἐκεῖ τὰ κλίματα
ἀντίο κάρο προσκυνήματα·
Καὶ τῆ ρούγα του ὅ,τι ἀρχίζει
πάλαὶ ὀπίσω τοῦ γυρίζει
Ἔ, καὶτι ἤθελα νὰ πῶ
ἃ, γιὰ πὲς νὰ σὲ χαρῶ·
Κεῖνη ἡ ὁδριοπούλα
ὅπου εἴχετε γὰρ δοῦλα
εἶναι τῶ ἀκόμη ἐκεῖ;
μπέν τὴν ἔχω γιὰ πιστή.
Γιὰ σου μάτια προσκυνήματα
καὶ θυμήσου ἐκεῖ τὰ κλίματα.

Μὲ τὰ κλίματα στὸν νοῦν του
πάει στὸ σπίτι τοῦ ἀνεψιοῦ του
καὶ εὐθὺς πέρτει στὸ σοφᾶ
Λέωντας εἶμαι καυᾶ.
Εἰς σὲ ὅλα μου τὰ μέλη
ἔχω σὰν ἕνα τρουδέλι
μοῦ σπουρίζουνε ταῦτιά
καὶ ἐδῶ πάντα μία κτυπία
Τῆοὶ μηλίγγους μαρτελλάδες
ἐπὲρ καῦέστο ἔχω σοχάδες
Κάλλιο νάμουνα μαμούνι!
τί γελάς ἐσὺ γουρούνι;
Σοῦ μετράω μὲ τὸ μπαστούνι
ὅσαις σέρνει ὁ κουτζοφλέδαρος
σοῦ μετράω στὴ ράχη ἐσέναν·
τί σοῦ φαίνεται μ' ἐμέναν;
Δὲν φελάει κάνεις ποτέ.
Ζαχαρένια ἕνα τέ·
ἔλα δὰ σὲ σκουτελλούλλα.
Μπα! καὶ ροῦμ μὰ μιὰ σταλούλλα.
Σοῦ τὴν τρίβω ἐγὼ τὴν μούρη
περκὲ νὸ καὶ ἕνα κουλούρι;
ἔδγα μπέστια ἔδγα 'πὸ δῶ,
πίστο κάρο, θε νὰ ἰδῶ·
ἂν μπορῶ νὰ ξεσταθῶ.
Μπα! τί γλίγωρα ποῦ βγάνεις
οὐλαὶς τῆς δουλειᾶς ποῦ κάνεις
Μ' ὀρχονται συχνὰ λιγούραις
μυρωδία ἀπὸ τζιπούραις
οὐφ καλὰ, μωρή καλὰ.
ἔβαλες τὸ ροῦμ σωστά.
ἃ, νὰ μ' οὔχε τὴν ὑγιά του
πὲς σὲ πῇς ποτὲ ἀπὸ κάτω.
Ὅχι, ἀπὸ ἐψὲς τὸ βράδι
βι ντιρό, καλὸ σημάδι;

Τήγαρις εἰς τὸ κρεβδᾶτι
 ἐγὼ ἀπόφε ἔχλεισα μάτι;
 Κάθε λίγο ἔχω στὸ νοῦ μου
 τὴν ἀρρώστια τοῦ ἀνεψιοῦ μου.
 Τόμου χάσω ἐγὼ τὸν ὕπνο
 σὲ βασταίνω· μέγα δείπνο
 Αὔριο βράδυ στοῦ βεγγέντε,
 ντὰ λὰ φέστα, ἢ ῥεσιντέντε
 Μ' ἱκαλέσατε καὶ μένα
 ἅ! τζοὶ ἰδοῦρλις ἡ Νοθένα
 Πές μου ἀπόφε πῶς ἐπέρασε;
 Μπα! τὸ γιατρικὸ τὸ ἐξέρασε
 Μωρὴ τ' ὀλπιζα καὶ τ' ὦπα
 μὲ τὸν νοῦν μου· σῶπα, σῶπα
 Ὁ Γιατρός ὁ Ταγιαπιέρβας
 μὰ τὸ ναί, ὁπαῖναι τέρας
 Εἶναι χάρισμα Θεοῦ·
 Ταγιαπιέρβας! Τοῦ κακοῦ.
 Σιὸρ Δοτόρο. Καλὴ μέρα
 Μωρὲ γειάσου Ταγιαπιέρβα
 Καρτερούσα τζοὶ γιατρούς.
 Μπρέ! σὺν ψύχρα! τὴν ἀκοῦς
 Μαντενάν, ζε νὲ σὲ βίεν
 Ἴ φὸ φέρ ἂν μαντεσέν
 ἢ ἔ τὰμ ντε λα φινίρ
 κάνει ψύχρα βέγκο ἂ ντίρ
 ἅ! τὸν νῆρε, ἔ πέρ μπάνο
 ἀρρώστια, δόμου Ταμπάκο!
 Μωρὲ γειάσου εἶναι καλὸς.
 εἶναι τζὰ ξενωτικός.
 Καὶ θὲ νάχη καὶ μπερκέτι
 Μάτια, νά, καὶ γιόμισέ τη
 Ἀγκαλά μου εἶναι μικρή.
 νά σοῦ δώσω, καὶ χαρτί.
 Μπρέ! δὲν ἔχω. Ζαχαρένια
 δὲν μοῦ κάμντε τὰ γένεια.
 Πέναις, πέναις, καὶ χαρτί.
 φέρ' ἰδῶ, φέρε πολὺ.
 Βλέπεις χρῆλας καρτερούμε
 τζοὶ γιατρούς καὶ θὲ νὰ ἰδοῦμε
 Τί κονσοῦλτο ποῦ θὲ νᾶναι!
 καὶ τὰ σέικλα θὰ γελᾶναι.
 Μὰ γιὰ νὰ γένη καὶ σωστό,
 Κράζε καὶ τὸ Μαδριανό.
 κράζε τὸνε τί μου κάνει,
 καὶ τὸ Ζέπο τὸ Ζαθλάνι
 Ναῖσκε, ἂς ἔλθουνε νὰ ἰδῇς
 Καρβελάς καὶ Πανταζής.
 Ἀμὴ ὁ Βοῦτος; τί σου φαίνεται!
 δὲν ἤξεύρει τί τοῦ γίνεται·
 Καὶ κορδόνεται. Κοσπίτο!
 ἔ κουέλ φούτρε, ντὶ τζορτζέτο!
 ὁ Μπερέτας μὰ καὶ κειός,
 στρουκκα, στρουκκα εἶναι γιατρός.
 Καὶ τὰ λόγια τοῦ Γιατροῦ . . .
 καὶ ὁ Δικόπουλος νχοῦ νχοῦ.
 Λὲ βοαλά κι βιέν, σιλάντζ.
 Ἴ φὸτ· ἀβοᾶρ προυντάντζ·
 Σὲρ ἀμὶ βούζ ἔτ οὖν φοῦ·
 τζαμπουνίζεις τοῦ κακοῦ.
 Πλθαν ἔλοι καὶ ἐκαθίσανε
 καὶ μὲ τρόπο ἐχαιρετήσανε

Μὰ ἐκειός δὲν ἀναδεύτικε
 Μὰ τζοὶ κόταζε καὶ ἐρεύτικε.
 Τέλος βάνει τὰ γυαλιά του
 Ναὶ σὺν τόρα ἀπάνου κάτου.
 Ἦλθε ἐφές κουέλ γκράν σινιόρε
 κουέλ ἱγγλέζε βιαγγιαντόρε
 Λὸ ἀνταρῶ ἂ σαλουιάρ.
 ἔρα ρίκκο ἔ σιγγολάρ
 ἂ βιαγγιάτο κουάντε Κοόκι
 μὲ βενίρ μπιζόνια ἀντ' ἔκ.
 Πρίμα γιὰ βάλιο ἱνφορμάρ
 ἔ ἱμπραλιάτο κουέστο ἀφάρ.
 Κουέστο ἀφάρ ἔ ἱμπρολιατίσσιμο.
 Λαὶ ὁ Καντιῶτος βὰ μπενίσιμο.
 Βάγκο καρο, στὰ συμπτώματα
 περνάει πάντα τὰ ἀπογιώματα
 μὲ μία τὰ λιμοκαψούλα
 Πάντα . . . ἀνιμο φία φιοροῦλα
 Καὶ ἀκούει ἐδῶ καὶ κλαίει·
 Καὶ ὁ Δικόπουλος τοῦ λέει.
 Καὶ πότε ἔπεσε ἀπόντο
 Βέγκο, κουέστο ἔ οὖν ἄλτρο κόντο
 βόλιο ἀντάρε κὸ λὰ σέρις
 Νὸ κονφόντο λὲ ματέριε.
 Τὸ κυττάζω ἐκεῖ ἐδῶ
 δὲν ἤξεύρω τί νὰ πῶ!
 Ποῦ γιὰ τούταις τζή σκινέλαις
 τούβαλα δύο τρεῖς ἀδελάις
 Τούδωσα καὶ ἓνα πουργάντε
 καὶ τοῦ μπήχνο οὖν βσιγάντε
 Καὶ ὁ Δικόπουλος μὲ τὸ γέλοιο
 Μωρὲ ἀκοῦς Μπερέτα; μέλιο
 Μέλιο, ναί, νὰ σὲ χαρῶ.
 Γράτζις . . . Ἰο σὸ τοῦττο κουέλ, κὲ φὸ.
 Καὶ ἐγιατρεύθηκε, καὶ μίλησε,
 μὰ δελέγκου, ἐξανακόλισε.
 Εἶπα μέσα μου, σὸν στοῦφο
 στὸ βεγάντζο ἔ γιὰ οὖν μαστοῦφο.
 Κάνω, κάνω, μὰ οὖν κοστροῦτο.
 νὸν λοθάντε, ἔ κουὶ στὰ τοῦττο.
 Οἱ γιατροί, ὁποῦ ἀγροικήσανε
 τέτοια κούρα καὶ ἐσιποτήσανε,
 Κάνουνε νὰ ἀσηκωθοῦνε
 διὰ νὰ συμβουλευθοῦνε
 Ἄλτο λὰ κομπροφασσῶροι
 ριγκδαρντέβολοι σινιόροι
 Τρά βότ λ' ἱνφιμο γιὰ σὸν
 ποῦρ κὸν βόστρα παρμισιάν·
 Κ' ἔτζι λέωντας πάει νὰ πάρη
 Τὸ χαρτί τὸ καλαμάρι.
 Διὰ νὰ κάμη τὴν ριτζέτα
 Σιάμο κουέ· λ' ὁ φάττα ἱνφέττα·
 Καὶ ἀρχίσις καὶ λέει
 ντράχμας ντούας βέτζιπε ἀζέι
 ὕπτιμι πουλδεριτζάτοι
 ἄτκουε λάπιντις ἱννάτι
 ἀνιμάλιμπους αὐτούντουρ
 τζέντρι σέμινα ἀντγιουγάντουρ
 ἔτ ντεκόχτους βιπεράρουμ
 ἔτ ἀλτίε ἔτ καμομίλε
 Τορμεντίλε, ἔτ πορτεντίλε
 Πιλούλας καλομελάνι

ἄρκους γούτας ὀφειμένη.
 ἔτ' ῥαντίτεις ἔρμπε Παιώνια
 Βιγκινιάνα Σερπεντάρια.
 Μίσησε ἔτ' φάντ' ἐλεκτουάρια
 ἐδῶ εἶναι δῶ ῥιτζέταις
 ἢ τὴν μία ἢ τὴν ἄλλη
 πὲς τοῦ ῥήγα νὰ τὴ βγάλη
 Πέστο ἀπόνομά μου μάτια.
 καὶ ὅτι ἀγρίλωνα τὰ μάτια
 εὐθὺς ἐρύγαν οἱ γιατροὶ
 σαστισμένοι καὶ κουτοί.
 "Ολοὶ τοὺς στὸ πρόσωπόν τους
 καὶ ἐκάναν τὸ σταυρόν τους.
 Καὶ ὁ "Ροῖδης θυμωμένος
 καὶ ἀπὸ δόξα μεθυσμένος
 Κοκκινίζει σὰν τὸ Γάλλο
 Καὶ φουνιάζει δὲν θέλω ἄλλο.
 Εἶναι ἐκεῖ ὁ ποῦ τζοὶ σιαστίζουμε
 καὶ μ' ἐμὲ δὲν τζαμπουνίζουμε
 δὲν μοῦ δίνουνε ἐμπόδιο.
 Μὰ πεθαίνει; κατευόδιο;
 μὰ πὲρ ἄλτρο ἰν κονκλουζιόν
 ἔμπι λά σοντισφατζιόν
 Νὰ τζοὺ κάμω μία ῥιτζέττα
 ποῦ δὲν εἶναι γιὰ σεκέτα
 Νόστιμη τὴν ἐφορμάρισα
 ἐγὼ τζοὶ ἐδισκαπριτζιάρια. (*)

ΣΥΝΟΛΟΣ

τῆς

Ῥωσικῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρείας.

Τὴν 40 Ὀκτωβρίου τοῦ λήξαντος 1862 ἔτους ἡ ἐν Πετροπόλει Αὐτοκρατορικὴ Ῥωσικὴ Γεωγραφικὴ Ἑταιρεία συνήλθε πρῶτην ἤδη φορὰν ἐν τῷ κατὰ τὴν γέφυραν Τσίρνισκιβ νέω αὐτῆς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἰπουργεῖου τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως καταστήματι. Παρῆσαν δὲ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀντιπροέδρου ναυάρχου, Κυρίου Θ. Π. Λίτκε 140 μέλη, ἐν οἷς καὶ ὁ διευθύνων τὸ Ἰπουργεῖον τῆς Δ. Ἐκπαιδεύσεως Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας, Α. Β. Γολόβνην, ὁ βοηθὸς τοῦ προέδρου Ε. Π. Κοβαλέβσκη, καὶ ἄλλοι. Μεταξὺ δὲ τῶν ἀλλοδαπῶν παρῆν καὶ ὁ ἐκ Τουρίνου Καθηγητὴς Κάμιλλος Φερράτης, ἄρτι ἐκ Περσίας ἐπανελθὼν. (*)

Ὁ ἀναπληρὼν χρέη γραμματέως βαρὼν Θ. Ρ. Ὀστεν-Σάκεν, ἀνέφερε περὶ τῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας συνόδου προσνεχθέντων δώρων.

(*) Ἐτυπώθη ἐξ ἀνεκδότου χειρογράφου τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Γ. Χρυσοβέργη.

(*) Ὁ Κ. Φερράτης, ἐκ τῶν πεφωτισμένων ἀνδρῶν, τῶν συνοδευσάντων τὴν πρεσβείαν τοῦ Ἰταλικοῦ Βασιλείου, ἐξέτελεσε τὴν ἐπὶ τοῦ Δεμαδελῶ ἀνάβασιν, καὶ ἐπέτυχεν νὰ κάμῃ λίαν ἐπιτυχεῖς παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τούτου. Μετὰ πλείστης δ' ἔσσης εὐγενείας ὑπεσχέθη νὰ διακοινώσῃ τῇ Ἑταιρίᾳ τὸ ἐξαγόμενον τῶν παρατηρήσεών του.

Ὁ ἐκ τῶν τακτικῶν μελῶν συνταγματάρχης Βουδογόσκη, ἐπεμψε τῇ Ἑταιρίᾳ Γεωγραφικὸν χάρτην τῶν ἀπὸ τῆς Μιγκης Χίγκας μέχρι Κορέας πρὸς τὴν Κίταν Ῥωσικῶν συνόρων. Ὁ χάρτης αὗτος συνετάχθη ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν τοῦ συνταγματάρχου Βουδογόσκη, ἐν τῷ ἐν Ἰρκουτίᾳ (Ἰρκούτσκι ῥωσ.) γενικῷ ἐπιτελείῳ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γεωγραφικῶν καταμετρήσεων, καὶ παρατηρήσεων, ἃς ἐξέτελεσεν ἡ διὰ τὴν ὁροθεσίαν τῆς Οὐσουριεῖου χώρας σταλεῖσα τῷ 1861 ἐπιτροπὴ. Περὶ τοῦ χάρτου τούτου ἀναφέρων ὁ ἐκπληρὼν χρέη γραμματέως διακοινώσας καὶ περιέργους τινὰς περὶ τῆς ἐπιτροπῆς ἐκείνης εἰδήσεις, καὶ τῶν μετὰ τῶν Κορεΐτῶν σχέσεων τῆς.

Ὁ τελευταῖος ὁροθετικὸς πάσσαλος ἐστήθη ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Τυμένη (Τιούμεν ῥ.) κατέναντι τῆς Κορεΐκῆς πόλεως Μπιάνι—Λιάνι—Ἰζί—Ἰσέρι. Ἀφικομένης τῆς ἐπιτροπῆς ἀπέναντι τῆς πόλεως ταύτης, καὶ σκηνωσάσης ἐνταῦθα, ἐξῆλθον ὅλοι οἱ κάτοικοι, καὶ συνέβρευσαν ἐπὶ τῆς ἀντίπεραν ὄχθης, καὶ τῶν τῆς Κορέας δημοσίων ὑπαλλήλων τινὲς διέπλευσαν ἐπὶ λέμβου πρὸς τὸ Ῥωσικὸν μέρος, ὅπως μάθωσι τίνες οἱ ἐλθόντες, καὶ ποῖον τὸ αἶτιον τῆς ἀφίξεώς των. Δοθέν δὲ τότε αὐτοῖς εἰς ἀνάγνωσιν τὸ Κινεζικὸν κείμενον τῆς τελευταίας συνθήκης, ἀνέγνωσαν μὲν, ἀλλ' ἀπένευσαν νὰ τὸ λάβωσι μεθ' ἑαυτῶν, ὁμολογήσαντες, ὅτι παντελῶς ἠγνόουν τοὺς μεταξὺ Ῥωσικῆς καὶ Κινεζικῆς κυβερνήσεως συνομολογηθέντας ὅρους. Ἄλλως τε ἡ πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν συμπεριφορὰ τῶν Κορεΐτῶν ὑπῆρξεν ἐκ τῶν μάλα φιλοφρόνων, οἵτινες καὶ εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν προτεκάλεσαν τοὺς Ῥώσους. Ἡ Κορέα μέχρι τοῦδε ὑπῆρχε δι' ἡμᾶς χώρα πάντῃ ἀγνωστος. Περὶ τῆς, κατὰ τὸ μέγεθος μείζονος τῆς Ἰταλίας, χερσονήσου ταύτης εἰδήσεις περιέχονται ἐν πλείστασι σελίσιν « τῆς τοῦ Ρίττερ Γεωγραφίας. » Ἄς ἐλπίσωμεν ἤδη, ὅτι αἱ μετὰ τῶν Κορεΐτῶν φιλικαὶ σχέσεις τῆς Ῥωσικῆς Κυβερνήσεως θέλουσιν ὁσονούπω ἐπιφέρει τὴν ἐγγυτέραν ἐξακρίβωσιν χώρας, κεκτημένης ἕνεκα τῆς θέσεώς της πολὺ τὸ γεωγραφικὸν ἐνδιαφέρον.

Ὁ ἐκ τῶν τακτικῶν μελῶν, λοχαγὸς Τούρμπην, συμμετασχὼν τῆς Οὐσουριεῖου Ἐπιτροπῆς τοῦ 1861, ἐπεμψε τῇ Ἑταιρίᾳ ἑνὶ δαίγματι τῆς διασήμευ ρίζης ζένι—σιένι (Panax Schinseng Nees), ἣν οἱ Κινέζοι λογίζονται μὲν ὡς πανάκειαν, ἀγοράζουσι δὲ ἀντὶ διπλασίου βάρους χρυσοῦ. Διακοινώσας δὲ συνάμα ὁ λοχαγὸς Τούρμπην καὶ τινὰς ἀξίας λόγου εἰδήσεις περὶ προληπτικῶν τινῶν τελετῶν, ἃς οἱ Κινέζοι τελοῦσι κατὰ τὴν συγκομιδὴν τῆς ρίζης ζένι—σιένι.

Παρ' ἄλλου, τὰ μάλα δραστηρίου καὶ διακεκρι-